

מ"ת 31016/01/23 - מדינת ישראל-תביעות נגב נגד מוחמד אבו דראע (עציר)-ויעוד חזותי

בית משפט השלום בבאר שבע

מ"ת 31016-01-23 מדינת ישראל נ' אבו דראע(עציר) ואח'

בפני כבוד השופט יניב בן הרוש
המבקשת
נגד
משיבים
1. מוחמד אבו דראע (עציר)-ויעוד חזותי
ע"י ב"כ עו"ד יהונתן קמיל
2. איהאב עסכר (עציר)-ויעוד חזותי
ע"י ב"כ עו"ד מור ברכה
3. לינה גבאלי (עצירה)-לא בעניינה

החלטה

רקע

1. לפני בקשה להורות על מעצר המשיבים 1 ו-2 עד לתום ההליכים בכתב אישום המייחס למשיבים ביצוע עבירות קשירות קשר לעשות פשע - עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) גניבת רכב - עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין. וכן הפרת תנאים שנקבעו בהיתר - עבירה לפי סעיף 12(ב3) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952. כמו כן למשיב 1 בלבד יוחסו גם עבירות נהיגה ללא רישיון - עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א - 1961, ונהיגה ברכב ללא ביטוח - עבירה לפי סעיף 2א לפקודת בטוח רכב מנועי (נ"ח) תש"ל 1970.

2. על פי עובדות כתב האישום, למשיב 1 היכרות מוקדמת עם המתלונן. המשיבים קשרו קשר ביניהם לגנוב את רכבו של המתלונן, רכב מסוג סקודה ל.ז. 840-69-902 ולהעבירו לשטחי הרשות ולשם כך, החליפו בדרך שאינה ידועה את השלט של המתלונן לרכב. ובהמשך לכך בתאריך 29.12.22 בסמוך לשעה 23:40 הגיעו לביתו של המתלונן וגנבו משם את הרכב בצוותא חדא, כך שהמשיב 3 נהגה ברכב הגנוב כשמשיב 2 לצידה, ואילו המשיב 1 נהג ברכבה של המשיבה 3 רכב מסוג סקודה ל.ז. 17-745-30, זאת בזמן שאין לו רישיון נהיגה. יצוין כי המשיבים עשו המיוחס להם בזמן שאין להם היתר לשהות בישראל.

3. למען השלמת התמונה יצוין כי המשיבה 3, הסכימה לקיומן של ראיות לכאורה ובהסכמת הצדדים עתידה להיעצר באיזוק אלקטרוני, בכפוף לקבלת חוות דעת חיובית ממנהלת הפיקוח האלקטרוני.

טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה הפנתה לחומר החקירה, לגרסת המתלונן ומנגד הפנתה לסתירות בגרסאות המשיבים.

עמוד 1

לרבות דו"חות העוקבים, דו"חות הפעולה של השוטרים, סרטוני מצלמת האבטחה המתעדת את אירוע גניבת הרכב ונתוני עין הנץ ביחס לרכב הגנוב ולרכב המוביל.

5. ב"כ המשיב 1, טען כי המתלונן ביקש מהמשיבים לתקן את רכבו בשטחים. הפנה לכך שבעבר המתלונן טיפל ברכבה של אשתו בשטחים באמצעות המשיב 2. ולפיכך, טענת ההגנה היא שהמתלונן בדה את גניבת הרכב משום שהטבעת התהדקה סביב צווארו. הגיש שתי חוות דעת מהן עולה כי לא ניתן לקודד מפתח שלא על ידי החברה עצמה, וכי לא ניתן לקודד מפתח באמצעות מכשיר נייד שמקרבים למפתח, כמו כן קידוד מפתח מוביל לכך שכל המפתחות האחרים לא יעבדו. לטענתו המתלונן מסר שמפתח הרכב היה אצלו בלבד ולכן לא הייתה אפשרות לקודד אותו. עוד הציג מסמך ממנו עולה שהמשיבים נתנו הלוואה למתלונן. טען כי בכך שהמתלונן הודיע על הגניבה לאיתוראן הוא הסיט את האש ממנו.

6. ב"כ המשיב 2, טען כי ככל והתביעה מבקשת להוכיח שהגניבה בוצעה על ידי מפתח משוכפל הרי שהיה עליה לבצע בדיקה של המפתחות שברשות המתלונן, אך המשטרה לא טרחה לעשות זאת. הפנה לכך שהמתלונן מסר בחקירתו כי הוא שאל את אשתו אם שני המפתחות בבית וביקש להסיק מכך שהוא נתן למשיבים את המפתח והוא פחד שהמשטרה תגלה זאת.

דין

7. המסד הראייתי מבוסס בעיקרו על גרסת המתלונן.

א. מדו"ח הפעולה של רז ג'ורנו עולה כי התלונה נפתחה בשעה 23:49. ובמסגרתה מסר המתלונן כי בתו ראתה שהרכב לא בחניה. מסר כי מפתחות הרכב אצלו.

ב. עיון בהודעות המתלונן מיום 30.12.22 ו-1.1.23 מלמד על כך שהמתלונן עקבי בעיקרי גרסתו.

ג. בהודעתו הראשונה מיום 30.12.22 מסר כי בתו יצאה להשליך את הזבל והבחינה שרכבו לא נמצא בחניה ומיד דיווח למשטרה.

ד. בהודעתו השנייה מיום 30.12.22 תיאר כי בתו יצאה להשליך את הזבל והבחינה שרכבו לא נמצא בחניה ועל כן הודיעה לו. שלל שהייתה גישה לאדם אחר לשלטי הרכב ושלל שאדם אחר יודע על הקוד לרכב. מסר מיוזמתו כי מצוי בקשר עסקי עם המשיב 1 במסגרתו אף אחר מטעמו של המשיב 1 טיפל במזגני כלי הרכב. ובהמשך לשאלת החוקר אישר שאותו אדם אף טיפל ברכב של אשתו בשכם

ה. בהודעתו הראשונה מיום 1.1.23 תיאר קשר עסקי בתחום הפירות עם המשיב 1. מסר כי שלט אחד שלו לא עבד החל מיום רביעי. ועוד מסר כי הדבר אירע לאחר שהמשיב 1 היה ביחד עמו במהלך היום בעניינים עסקיים.

ו. בהודעתו השנייה מיום 1.1.23 מסר כי על השלט שלו הייתה מדבקה. ואילו בשלט שנתפס יש ריבוע שמתיישב עם הסרת המדבקה.

עמוד 2

ז. בהודעתו מיום 8.1.23 שלל המתלון תרחיש לפיו העביר את הרכב לשטחים באמצעות המשיבים. ציין כי מיד כשגילה שהרכב נגנב התקשר לאיתורן ולמטרה. שלל כל תקלה ברכב. וציין כי בכל אופן מדובר ברכב חדש בן 4 חודשים שמצוי באחריות יצרן ולכן לא הייתה לו שום סיבה לתקנו בשכם.

8. הלכה היא כי בבחינת התשתית הראייתית בהליכי מעצר בית המשפט לא יידרש לטענות הנוגעות למהימנות או למשקל. ראו למשל בהקשר זה בש"פ 1385/15 **כהן נ' מדינת ישראל**. על כן, רק במקרים חריגים ייתן בית המשפט דעתו לטענות לגבי מהימנות העדים כאשר: "**חומר הראיות מגלה על פניו סתירות או פירוט מהותיות המלמדות על חולשה בולטת בתשתית הראייתית**" ראו למשל בש"פ 9896/16 **מחיסן נ' מדינת ישראל**. בענייננו, לא מצאתי כל סתירות או פירוט ברכות המתלון. התקשר למטרה בסמוך לאחר גניבת הרכב, גרסאותיו עקביות לאורך כל החקירה ולא נמצאו בהן סתירות.

9. דברים אלו נכונים ביתר שאת, משעדותו של המתלון אינה ניצבת לבדה, אלא אף נתמכת בראיות חיצוניות נוספות.

א. דו"ח איתורן - מעין בדו"ח איתורן עולה שהרכב הגנוב החל לנוע מהישוב מעגלים בשעה 23:38. המתלון מצדו התקשר למטרה בסמוך לשעה 23:49. ללמדנו, שהמתלון התקשר למטרה בתוך פרק זמן מהיר ביותר מבלי להשתהות.

ב. אופן ועיתוי מציאת המשיבים - בעוד המשיבים 2 ו-3 נתפסו ברכב הגנוב, המשיב 1 נצפה במצלמות עין הנץ נוהג ברכבה של המשיבה 3 בסמוך בזמן ובמקום לרכב הגנוב בליל האירוע. ברגיל, על מנת להעביר רכב למוסך בשטחים די באדם אחד או שניים אך וודאי שאין צורך בשלושה. זאת ועוד, שני המשיבים נתפסו באישון לילה בזמן שאין להם היתר לשהות במדינת ישראל. אלו נסיבות מפלילות עד מאוד. שכן, מדוע זה יסכנו המשיבים את אישורי השהיה שלהם בארץ על מנת לבצע פעולה אותה הם יכולים לבצע לכאורה באותה מידה גם בשעת בוקר.

ג. מציאת הכפפה ברכב - ברכב המתלון נתפסה כפפה שחורה. ויש בה כדי להעיד על שימוש זהיר שנועד להסוות טביעות אצבע.

ד. הזדמנות לבצע עבירה - המתלון והמשיב 1 נפגשו, כאמור בהודעת המתלון, ביום רביעי, ובדיוק לאחר מכן אחד השלטים של המתלון הפסיק לעבוד. ללמדנו, שהייתה הזדמנות להחלפת השלט על ידי המשיב 1.

ה. לא היה צורך בתיקון הרכב בשטחים - מדובר ברכב חדש בן 4 חודשים שמצוי באחריות יצרן. המתלון טוען שהרכב לא היה מקולקל, והמשיב 2 אף מאשר שהרכב לא היה מקולקל. יתרה מכך, למתלון אף לא הייתה שום סיבה לתקנו בשכם, לו היה מקולקל, משום שיכול היה לטפל בו במוסך מורשה בחינם, בתוך תקופת האחריות.

ו. שקרי המשיבים:

i. שקרי המשיב 1 - המשיב 1 מסר גרסאות רבות ושונות, החל מהכחשה גורפת של כל קשר למעורבים ואף לאירוע עצמו ועד שבסופו של יום דבק בגרסה לפיה המתלון ביקש ממנו להעביר את הרכב לשטחים.

ii. שקרי המשיב 2 - המשיב 2 גם הוא לא מסר את גרסתו בהזדמנות הראשונה. עיון בדו"ח מעצרו של משיב 2 מגלה כי המשיב 2 מסר לשוטר: "**היא לקחה אותי הביתה שילמתי לה 400 ₪**".

iii. שקרי המשיבה 3 - המשיבה 3 תחילה שיקרה לגבי הקשר עם המשיב 2 והכחישה כליל קשר עם המשיב 1. בהמשך שיקרה לגבי אופן ההגעה למקום ולגבי סיבת ההגעה. רק לבסוף מסרה את הגרסה לפיה נתבקשה על ידי המשיב 1 להעביר את הרכב לצורך תיקונו בשטחים.

iv. המשיבים 1 ו-2 כבשו אם כן את גרסתם הנוכחית ועל כן משקלה אינה רב. לו היו מעבירים רכב לתיקון באופן תמים, חזקה עליהם כי היו מוסרים גרסת אמת כבר בהתחלה. הלכה היא כי משקלה של גרסה כבושה הינו מועט כל עוד לא ניתן הסבר סביר לכבישה. ראו למשל ע"פ 2566/14 **גלפונד נ' מדינת ישראל**. ובענייננו, לא מצאתי הסבר סביר לכבישת העדות. עוד יצוין כי שקרי נאשם בנוגע לסוגיה מהותית אף יכולים לעלות לכדי סיוע. ראו למשל ע"פ 5373/12 **אבורמד נ' מדינת ישראל**.

10. טרם סיום הדיון בראיות אבחן את טענות ההגנה:

א. שכפול המפתח - לא מצאתי ליתן משקל לחוות הדעת שהוגשו מטעם ההגנה, משום שלא התרשמתי כי הן מבוססות על מדע או ניסיון מתאים. לגופו של עניין, אף לא התרשמתי כי הדברים מוכחים דיים, ולו מהטעם שכל תכליתה של תעשיית גניבת הרכבים היא למצוא דרכים לעקוף את המנגנונים הבטיחותיים של חברות הרכב. בכל אופן אין זה השלב להידרש לחוות דעת פרטיות מטעם ההגנה.

ב. תרחישים חלופיים מזכים - לשיטת ב"כ המשיבים, המתלון הוא זה שביקש מהמשיבים להעביר את הרכב לשטחים. לא אוכל לקבל טענה זו מן הטעמים הבאים:

i. הטענה לפיה המתלון ביקש להעביר את הרכב לצורך תיקונו בשטחים אינה מתיישבת עם ניסיון החיים והשכל

הישר, משום שאז היה מצופה כי המתלונן לא יתקשר למשטרה, דקות ספורות לאחר מכן לדווח על גניבת הרכב. זאת ועוד, המשיב 2 שולל בעדותו מיום 4.1.23 את הטענה של המשיב 1 שהרכב היה מקולקל. אם בכך לא די, הרי שמדובר ברכב חדש המצוי באחריות היבואן ולכן ניתן היה לטפל בו בחינם במוסך מורשה, כך שלא הייתה למתלונן כל סיבה להיזקק לתיקונו בשכם. כמו כן, נסיבות העברת הרכב באישון לילה על ידי שני תושבי שטחים ללא היתר שהיה בשעות הלילה, אינן מתיישבות עם העברה תמימה. עוד יש לזכור, כי בגרסאותיהם הראשונות, המשיבים 1 ו-2 לא תיארו העברת רכב לשטחים. המשיב 1 הכחיש כל קשר לאירוע ואילו המשיב 2 טען שהמשיבה 3 הסיעה אותו לביתו תמורת 400 ₪. לכן מדובר בגרסאות כבושות, נתון שדי בו לשלב זה כדי לדחות.

ii. טענה חלופית יכולה להיות שמדובר בהונאת ביטוח משותפת להעביר את הרכב בשטחים למכור אותו ולקבל את כספי הביטוח עבורו. אלא שהמתלונן התקשר באופן מיידי למשטרה, לאחר שהבחין שהרכב נעלם, באופן שהיה בו במידת וודאות גבוהה להכשיל את המזימה המתוכננת, ואף לחשוף אותו עצמו להפללה בידי המשיבים. לכן לא מתקבל על הדעת שהמתלונן ביצע עבירת הונאה עם המשיבים ופעל על מנת לסכל מספר דקות לאחר מכן. מה גם, שהמשיבים לא מספרים על הונאת ביטוח, אלא טוענים שמדובר בהעברת רכב לצורך תיקונו בשכם - טענה אשר שללתי לעיל.

iii. טענה חלופית נוספת היא שמדובר בהונאת ביטוח משותפת למשיב 1 ולמתלונן ואילו המשיב 2 הוא קורבן תמים של השניים. אלא שגם גרסה זו אינה מתיישבת עם הראיות. ראשית, לו היה המשיב 2 קורבן תמים יש להניח שלא היה משקר לשוטר במעצרו. וככל שיש טעמים טובים לשקריו, יהיה רשאי בבוא היום לפרטם בהליך העיקרי. שנית, לא ניתן לקבל, על פניה, ובהיעדר ראיות תומכות, גרסה של נאשם שמעביר רכב לשטחים באישון לילה, עם בחורה שאינו מכיר, בזמן שתושב שטחים אחר מלווה אותם עם רכב אחר והכל בזמן שאין לו היתר לשהות בארץ - **ומבלי שקיבל הרשאה מבעל הרכב עצמו** - כי עשה זאת באופן תמים, מבלי שלכל הפחות חשד ועצם עיניו מפני האפשרות שהוא מעביר רכב גנוב לשטחים. הדברים נכונים ביתר שאת, שעה שהמשיב 2 טוען שהיה אמור להעביר רכב לשטחים על מנת לתקן את הגיר שלו בו בזמן שהמשיב 2 מאשר בהודעתו מיום 4.1.23 כי במהלך הנסיעה התרשם כי אין תקלה בגיר. כך שגם אם הייתה מתקבלת הטענה שהמשיב 2 הוטעה, הוא לכל הפחות עצם עיניו מפני החשד כי הוא מעביר רכב גנוב, בהתאם לסעיף 20(ג)(1) לחוק

העונשין.

iv. כך או אחרת, דינן של תיאוריות קונספירציה לפיהן המתלונן ממציא יש מאין את גרסתו, להתברר בתיק העיקרי משום שהן נוגעות בלב ליבה של מהימנות המעורבים.

ג. מחדלי חקירה - אכן נראה כי היה מקום לבחון את השלטים של המתלונן ואף לחקור את בתו. יחד עם זאת, לא מצאתי כי מדובר במחדל חקירתי. כפי שנקבע מזה כבר: **"השאלה אינה האם אפשר וראוי היה לנקוט בצעדי חקירה נוספים, אלא האם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר"** ובעניין זה ראו ע"פ 2661/13 **יחייב נ' מדינת ישראל**. זאת משום שמחדל חקירתי אינו מתקיים כל אימת שמשטרת ישראל לא פעולת באופן מיטבי, אלא רק באותם מקרים בהם בהתנהלותה פגעה בזכויות הנאשם. ובענייננו לא מצאתי כי זכויותיהם של הנאשמים נפגעו.

11. סוף דבר, אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה נגד המשיבים 1 ו-2.

עילת המעצר

12. המשיבים ביצעו לכאורה עבירות המלמדות על מסוכנות, משום שגם אם מדובר בעבירת רכוש, הרי שבעבירה של התפרצות לרכב, גניבתו והעברתו לשטחים, טבועה מסוכנות אינהרנטית נוכח הפוטנציאל לסיכון המשתמשים בדרך.

13. הדברים נכונים ביתר שאת משהמשיב 1 נהג ברכב ללא רישיון נהיגה, נתון שיש בו כדי להעצים את הסיכון למשתמשים בדרך.

14. את כל האמור יש לבחון בחומרה כפולה ומכופלת בשים לב לכך שמדובר במי שאינם תושבי ישראל, אשר קיבלו אישור לשהות במדינת ישראל לצרכי עבודה, וניצלו את האמון שמדינת ישראל נתנה בהם, כך שלא רק ששהו בארץ בשעות בהן אסור להם לשהות, אלא אף ביצעו בצוואת עבירת גניבת רכב בשטחי מדינת ישראל.

15. בשקלול הנסיבות האמורות, בשים לב למידת מעורבותם הגבוהה בעבירות, בשים לב לתכנון, לתחכום, לביצוע בצוואת, לכך שהעבירה כרוכה בהעברת רכב לשטחים, אשר פעמים רבות מסתיימת בפגיעה במשתמשים בדרך או בשוטרים, בשים לב לכך שהמשיב 1 אף נהג ללא רישיון, הרי שאני קובע כי נשקפת מהם מסוכנות של ממש.

16. בשים לב לכך שמדובר בשני תושבי האזור שביצעו את העבירות המיוחסות להם תוך הפרת תנאים שנקבעו בהיתר, מצאתי כי לא אוכל לתת בהם כל אמון, אמון אשר הינו תנאי ראשוני לשחרור ממעצר. וראו למשל בעניין זה בש"פ 1903/18 **מרואני נ' מדינת ישראל**. שם נקבע כי: **"האמון שנותן בית המשפט בנאשם שיקיים את התחייבויותיו הינו הנדבך הראשון בלעדיו אין בהחלטה לשחרר נאשם בתנאים מגבילים או לעצור באיזוק אלקטרוני"**. עוד לעניין מרכזיות יסוד האמון בנאשם ראו בש"פ 2083/09 **מולנר נ' מדינת ישראל** וכן בש"פ 4977/99 **משעלי נ' מדינת ישראל**.

17. זאת ועוד, משום שלא מדובר בתושבי המדינה אף יש חשש ממשי להימלטות מן הדין. ודוק, העבירות המיוחסות למשיבים חושפות אותם לסיכון של עונש מאסר לא מבוטל מאחורי סורג וברית, כך שיש להם מניע מוצק שלא להתייצב לדיונים בעניינם.

18. לא נעלם מעיניי, כי המשיבה 3 עתידה להיעצר באיזוק אלקטרוני. לו המשיבים היו תושבי ישראל, הרי שייתכן והיה מקום לבחון מעצרם באיזוק אלקטרוני, כפי שנעשה בעניין המשיבה 3. אלא, שהם לא תושבי ישראל. וזהו וודאי נתון רלוונטי שיש בו כדי להשפיע על עילת המעצר - גם אם לא להכריע בה, יהיו הנסיבות אשר יהיו. יתרה מכך, לו ישוחררו המשיבים ללא כל תנאי, הרי שיהיה בכך משום אפליה שלהם לטובה ביחס למשיבה 3, או ביחס לכל תושב ישראל אחר שנעצר באיזוק אלקטרוני בגין גניבת רכב, ולא מצאתי כל טעם ליתן יד לאפליה שכזו. כך או אחרת, אין מחלוקת כי: **"מגורים באזור מהווים שיקול רלוונטי - אחד מני כמה - ביחס לשאלה של חלופת המעצר"**, ראו בש"פ 873/14 קנדיל נ' מדינת ישראל.

19. להחלטת מעצר עד תום ההליכים בעניינו של שוהה בלתי חוקי, נעדר עבר פלילי, שביצע עבירת גניבת רכב, ראו מן העת האחרונה בש"פ 7251/22 פרעון נ' מדינת ישראל.

20. סוף דבר, אני מורה על מעצר המשיבים עד לתום ההליכים.

ניתנה היום, ז' שבט תשפ"ג, 29 ינואר 2023, במעמד הצדדים.